

ČLOVEKA NIKARI!

V delavnico sem tvojo zrl,
ki bitij si rodil brez broja!
Skrivnostno snuje roka tvoja:

nikjer je stalne ni stvari,
a prah noben se ne zgubi.

V delavnico sem tvojo zrl,
in videl vedno sem vrtenje,
prelivajoče se življenje,
prerojevanje, prenavljanje,
iz bitja v bitje presnavljanje,
a smrti nisem vzrl nikjer!

Brezumni svet plakaje toži,
ko pade cvet duhteči roži,
ko iz med dragih mu kater
duhá okove v grob polóži,
češ: rodni brat mu je umrl!

In – smrti ni!

V delavnico sem božjo zrl,
tam prestvarjanje sem stvari,
a smrti nisem vzrl! ...

Začetnik moj, ki si me vstvaril,
duhá si iskro mi razžaril,
v oklep prsteni jo zaprl –
zakaj, veš ti! –

Ko ilnato boš ječo strl,
ne bom umrl!

No duhu poženo peroti,
ki jih iz dola solz in zmot
razvije na skrivnostno pot –
kam? Tebi hitel bo naproti,
da enkrat tvoj obraz bi zrl,
da zrl bi sončnojasno lice,
obraz ljubezni in resnice! ...

To prst pa prsti izroče
in svet ob noč pozabi kraj,
krijoč ostanke te.

In ni mi žal! Svet zabi naj!

Ti ga ne zabiš!

Za novo stvar moj prah porabiš –

za káko? Jaz ne vem,
ti sam si gospodar!

A eno te prositi smem:
iz praha vzgôji ti cvetico,
podari logu pevko-ptico,
katerokoli vstvari stvar;
kedór bi pa ko jaz na sveti
imel čutiti in trpeti,
med dvomi, zmotami viseti –
človeka – vstvariti nikar!